

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τρίμηνος » 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος » 5,50
Τρίμηνος » 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουνίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 27

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

«Εἶμαι πλούσιος! ἔτκέζηθ ὁ μικρὸς εὐχαριστημένος.

Καὶ θυμήθηκε μ' εὐγνωμοσύνη τὸν Ἀλβαράδο καὶ μὲ τρυφερότητα τὴν Κολέττα.

Ἀλλὰ σὰν φρόνιμο παιδί ποῦ ἦταν, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἀποράσισε νὰ φυλάξῃ τὸ τέκν. γιὰ μιὰ ἀνάγκη. Ὅτ. τοῦ ἐβόθωναν τὰ τενηντὰ φράγκα ὡς ποῦ νὰ βρῇ ἐργατίαν... Ὑστερὰ βρῆκε ἔξω, γιὰ νὰρχίτῃ ἀμέτῳ τὸ κνῆγι, γιὰ νὰ νὰκαλὺψῃ τὰ ἴχνη τοῦ γαμπροῦ του.

Ὅταν ἦταν ἀκόμη ἐν Πιρίτι, ἐφαντάζετο, ὅτι μολὶς ἐβόθωνε στὸ Ρίο, θὰ τὸν εὕρισκε ἀμέτῳ, μὲ τὴ μεγάλητερη εὐκολία. Τῷ φανέ, ἐτὴν παιδική του ἀρέλεια, σὰν τὸν χωριότη ἐλεῖνο, ποῦ ὅταν τὸν ἀποχιρέτῃτε ἕνας γείτονας του, φεύγων γιὰ τὸ Πιρίτι, τοῦ εἶπε:

«Ἄν ἰδῇς ἐκεῖ—πέρα τὸ γυῖο τοῦ κῶρ-Μαθιοῦ τοῦ μυλωνᾶ, πές του χαίρετί-ματὰ!»

Ἄλλ. ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ βγῆκε ἀπὸ

τὸ βυρσοῦ καὶ εἶδε τὴ μεγάλη, τὴν ἀπέραντη ἐκείνη πόλιν, κατὰλαβε ὅλες τῆς δυσκολίας ποῦ θάπαντοῦσε ὡς νὰ ζετρου-πώτῃ, αὐτὸς, ἕνα παιδί, τὸν Ἀγγλάς. Ἐπρεπε νὰ ψάξῃ ἐξακόσιες χιλιάδες σπύτια, —γιατί, τὸσα ἔχει ἡ πρωτεύουσα τῆς Βραζιλίας.

Θυμήθηκε τότε μιὰ συμβουλὴ ποῦ τοῦ ἔδωκε ὁ Καντινιὼ κι' ἀποράσισε νὰ ἐξετάσῃ ἐπὶ Γαλλικὸ Προξενεῖο, ὅπου πιθανὸν νὰ ἐγνώριζαν ποῦ κατοικοῦσε ὁ Ἀγγλάς.

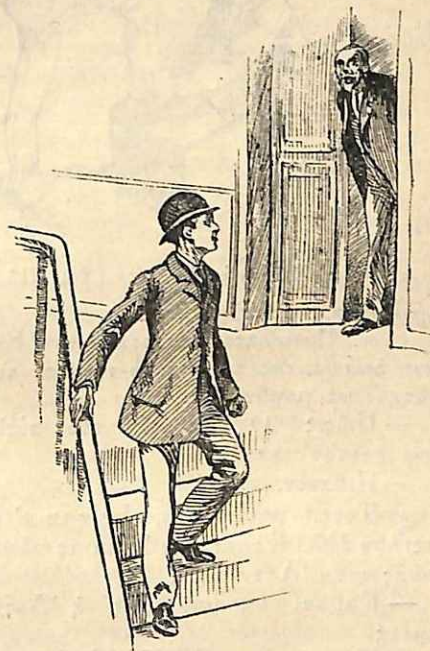
Ρώτησε ἕνα περὲνο (ἀστρυφάκα) ποῖς δρομὸ ἐπρεπε νὰ πάρῃ γιὰ νὰ πάῃ ἐκεῖ, κι' ὁ περὲνος τοῦ ἔδειξεν ἕν ἀπὸ τὰ πολυάριθμα τράμ, ποῦ διασχίζουν τοὺς κυριωτέρους δρομους τῆς πόλεως καὶ ποῦ λέγονται μπουόντ.

Τὰ τράμ, αὐτὰ εἶνε καθαρά, γρήγορα καὶ κυκλοφοροῦν νύκτα—μέρα παντοῦ. Καὶ πάντα βρίσκει κανεὶς θέσι, γιατί, μπορεῖ νὰ σκαλώτῃ καὶ νὰ σταθῇ καὶ ἐπὶ τὴ σκάλα. Ὁ ὁδηγὸς δὲν θὰ τοῦ πῇ ποτὲ «δὲν ἐπιτρέπεται!».

Τὸ τράμ ἔβγαλε τὸν Ἑρρίκο σὲ μιὰ πλατεῖαν, στολισμένην μὲ μιὰ μεγάλη βρύση, ὅπου στρυγγμῶνουνται Ἀραπάδες γιὰ νὰ πάρουν νερὸ μέσα... σὲ τενελέδες πετρελαίου! Ἐκεῖ, ε' ἕνα παράθυρο, εἶδε νὰ κυματίζῃ ἡ γαλλικὴ σημαία. Ἡ θέα τῆς τοῦ ἐπρόξενου ζωορῆς χυρᾶ, γιατί, ἦταν ἕνα κομμάτι πατρίδας, ποῦ τὸ εὕρισκε ἔξω, νὰ ἐκεῖ, τότο μικροῦ. Καὶ μπῆκε ἐπὶ καταστημὰ τοῦ Προξενείου μὲ τὸ θάρρος καὶ μὲ τὴν εὐχάριστην ἀνθρώπου ποῦ μπαίνει ἐπὶ τὸ σπίτι του.

Ἐνας ὑπὸξενος τὸν ἐπαμάρτησε ἐπὶν προθάλαμῳ καὶ ἀπὸ τὸν ρώτησε ποῖς εἶνε καὶ τί θέλει, τὸν ἐμπατῇ ε' ἕνα μεγάλον γραφεῖο, ὅπου δύο-τρεῖς ὑπάλληλοι ἐνύσταζαν ἐπὶ τὰ τραπέζια των.

—Τί τρέχει; ἐρώναξεν ἕνας κοντὸς ἀνθρωπος, ἰσχνος, μὲ μοῦτρο πολὺ λίγο συμπληθητικό, καθὼς εἶδε τὸν Ἑρρίκο. Τί θέλει ἐδῶ αὐτὸ τὸ

«Γίνου λουστρός!» (Σελ. 214 στ. 6'.)

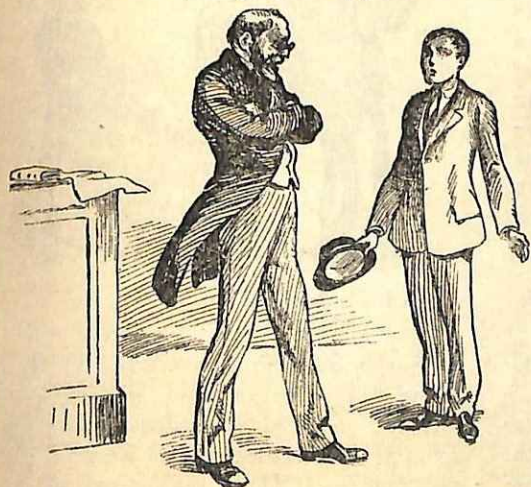
παιδί! Δὲν εἶμαςτ' ἐμεῖς νταντάδες, ποῦ νὰ πόρῃ ὁ διάβολος!

Ὁ φωνακλῆς αὐτὸς ἦτον ὁ κ. γραμματεὺς τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου. Ὅπως οἱ περισσότεροι διπλωματικοὶ ὑπάλληλοι, εἶχε κι' αὐτὸς ἀντιπάθεια, δυσπιστία, προκατάρτησιν γιὰ τοὺς πατριώτες τοῦ ποῦ πῆγαιναν νὰ τὸν ζητήσουν. Κάθε Γάλλος, ποῦ ἐβόθωνε ἐπὶ Ρίον—Ἰανέιρο, χωρὶς νὰ εἶνε τουλάχιστον Τραπεζίτης, ἦταν, κατὰ τὸν κ. Γραμματέα, λαχοῦργος, φυροδικὸς ἢ τυχοδιωκτής. Γι' αὐτό, μολὶς ὁ Ἑρρίκος τοῦ ἐξήγγησε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπιτακτέως του, ὁ κ. Γραμματεὺς τοῦ εἶπε ξερά:

—Δὲν ἔχεις ἐπὶ γονεῖς, συγγενεῖς; Πῶς σάφινουν νὰ γυρίξῃς ἐπὶ;

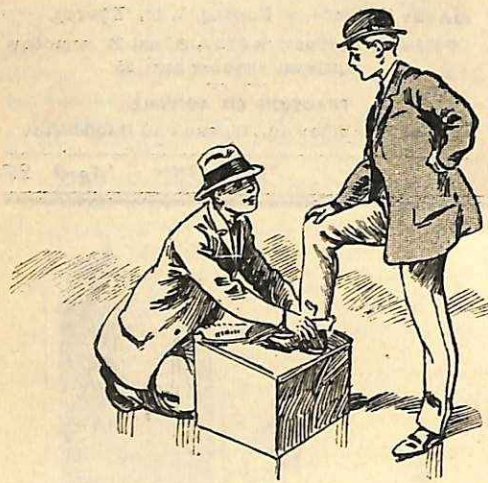
Ὁ Ἑρρίκος λίγο ἐλείψε νὰ θυμώσῃ μ' αὐτὸ τὸ ὅρος τοῦ πατριώτη του, ποῦ δὲν τὸ εἶχε ἰδῇ, οὔτε ἀπὸ ξένους. Κρατήθηκε ὅμως φρόνιμα καὶ ἀποκρίθηκε:

—Μὰ ἀκριβῶς γιὰ νὰ βρῶ ἕνα συγγενή μου, ποῦ μένει ἐδῶ, ἦλθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ βοηθήσετε.

«Εκώταξέ τὸν Ἑρρίκο ἐπάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του...» (Σελ. 214 στ. α'.)

— Πώς ονομάζεται;
— Ευτύχιος 'Αγκλός.
— Δεν τον ξέρω.
— Μήπως ξέρετε, τότε, τον κόμητα Ρουσόσκη;
— Ούτε αυτόν... Μά εσύ ποιόν γυρεύεις; τον 'Αγκλός ή τον Ρουσόσκη;
— Τὸ ἴδιο εἶνε. Πότε παίρνει τὸ

«Πόσα κερδίζεις την ημέρα;» (Σελ. 215 στ. α'.)

ένα όνομα, πότε τὸ ἄλλο...

Ὁ κ. Γραμματεὺς ἐκύτταξε τὸν Ἑρρίκο ἐπάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του καὶ τὸν ρώτησε μὲ μοχθηρία:

— Πῶς; Ὁ συγγενής σου αὐτὸς εἶνε λοιπὸν κακοῦργος;

— Πιθάνόν.

— Τότε, παιδί μου, ἄσχημα σ' ἐστεῖλαν ἐδῶ. Καλλιτέρα θάκανες νάποταθῆς στὴν Ἀστυνομία.

— Καὶ τί θὰ μοῦ κάμῃ ἡ Ἀστυνομία;

— Μά... τίποτα! Ἡ Ἀστυνομία δὲν θὰ σκοτισθῇ βέβαια γιὰ ἓνα παιδί.

Καὶ μὲ τὴν κατηγορηματικὴ αὐτὴ δῆλωσι, ὁ κ. Γραμματεὺς ἐσηκώθη, γιὰ νὰ δείξῃ στὸν Ἑρρίκο, ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ τὸν ἀφίσῃ στὴν ἡσυχία του. Ὁ ἄνθρωπος ἐνόμιζε, ὅτι εἶχε κάμῃ ὅλον τοῦ τὸ καθήκον, ποῦ ἔχασε ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας γιὰ νὰκούσῃ τῆς ἀνοησίας τοῦ μικροῦ ἀγνώστου Γάλλου.

Ἀλλὰ ὁ φίλος μας δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ ἐτσι. Εἶχε στὰ χέρια του κάποιον ποῦ μιλοῦσε γαλλικὰ καί, ὅσον ἄπρόθυμος κι' ἂν ἦταν, δὲν θὰ τὸν ἀφίνε, χωρὶς νὰ τοῦ πᾶρῃ τῆς πληροφορίας ποῦ τοῦ ἐχρειάζοντο.

— Σὺς παρακαλῶ, κύριε, τὸν ξαναρώτησε. Ἀφοῦ, ὅπως φαίνεται, θάργῃσω νὰ βρῶ αὐτὸν τὸν συγγενῆ, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν εἶνε δυνατό νὰ βρῶ ἐργασία σὲ κανένα κατάστημα, σὲ κανένα θέατρο, γιὰ νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου;

Ὁ κ. Γραμματεὺς ἐξέσπασε.

— Ὅριστε κατάστασις! ἐφώνασε. Νὰ τί μᾶς στέλνει τώρα ἡ Γαλλία: μωρὰ παιδιά, χωρὶς ἐπαγγελμα καὶ

χωρὶς πόρο ζωῆς. Γιὰ νὰ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι ἐμεῖς, νὰ τὰ γυρίζουμε πίσω ἀναυλά!

Ὁ Ἑρρίκος κατάλαβε ἐπιτέλους ὅτι δὲν θάβγαζε τίποτε ἀπ' αὐτὸν τὸν γρινιάρη, τὸν κακὸτροπο, καί, χωρὶς νὰ ἐπιμεῖνῃ περισσότερο, τὸν ἐχαίρετῃ καὶ βγήκε.

Ἀλλὰ τὴ στιγμή ποῦ κατέβαινε τὴ σκάλα, γιὰ νὰ φύγῃ, ἄκουσε πάλι τὴν ἀντιπαθητικὴ φωνὴ τοῦ κ. Γραμματεῦς, ποῦ τοῦ ἐφώνασε ἀπὸ πάνω:

— Ἐ, μικρέ!.. Θέλεις νὰ σοῦ πῶ πῶς μπορεῖς νὰ βγάλῃς τὸ ψωμί σου ἐδῶ; Γίνου λούστρος!

Καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα μὲ βρόντο.

Ὁ Ἑρρίκος στάθηκε μιά στιγμή ἀναποφάσιτος, στὴ σκάλα. Τοῦ ἦλθε νὰ θυμώσῃ, νὰ βρίσῃ τὸν αὐθάδη ἐκεῖνον ὑπάλληλο, ποῦ ὅχι μόνον τοῦ ἀρνῆθηκε κάθε βοήθεια, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπρόσβαλε μὲ τὴν εἰρωνικὴ του συμβουλὴ.

Πάλι ὅμως κρατήθηκε, δὲν ἐδῆγαλε μιλιὰ, κ' ἐφυγῇ κατακόκκινος ἀπὸ ἀγανάκτησι καί, ὡς τ' ὁμολογήσαμε, ἐτοιμος νὰ κλάψῃ.

Ἐπήγγινε σιγά, προσπαθῶν νὰ προσανατολισθῇ, γιὰ νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖό του, ὅταν μπῆκε εἰς ἓνα δρόμο πολὺ ἀνθρώπων, ἀλλὰ πολὺ στενὸ, ὅπου δὲν κυκλοφοροῦσαν οὔτε ἀμάξια, οὔτε αὐτοκίνητα. Μόνον πεζοί, ποῦ ἀνεδοκατέβαιναν καὶ χαιρετιοῦνταν, κυρλὲς ποῦ σκαματοῦσαν εἰς βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν καὶ παιδιὰ ποῦ πουλοῦσαν ἐφημερίδες.

Ἦταν ἡ ὁδὸς Οὐβίν τοῦ, ἡ πιὸ παλῆα, ἀλλὰ καὶ ἡ πιὸ ἀριστοκρατικὴ τοῦ Ρίου, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ σπουδάσῃ τὰ ἥθη τῶν πλουσιῶν πρωτευουσιάνων. Ὁ μικρὸς μας φίλος, μ' ὅλη του τὴν ἀμνηχανία, διαπνέδαζε μὲ τὸ θέαμα τοῦ κομποῦ αὐτοῦ βραζιλιανοῦ περιπάτου. Ὅλα ἦταν νέα γι' αὐτὸν κι' ὅλα τὰ ἐκύτταζε μὲ προσοχή. Ἀλλὰ τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι τοῦ ἔκαναν οἱ πολυπληθεῖς μικροὶ ἀραπάδες, παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, ποῦ ἐστέκοντο ἐκεῖ, κάθε δέκα βήματα, στὰ πεζοδρόμια, ἀπέξω ἀπὸ τὰ κεφενεῖα, μ' ἓνα τενεκεδένιο κουτὶ μπροστά τους καὶ μὲ βοῦρτσες στὰ χέρια, καὶ περιμέναν πελάτες ποῦ δὲν τοὺς ἔλειπαν. Γιατί λίγοι ἄνθρωποι περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ χωρὶς νὰ γυαλίσουν τὰ παπούτσια τους.

Ἡ ἀφθονία αὐτὴ τῶν λούστρων θύμιζε στὸν μικρὸ Δαλλινὸ τὴ συμβουλὴ ποῦ τοῦ ἔρριξε ἀπὸ τὴ σκάλα ὁ ἀντιπαθητικὸς γραμματεὺς τοῦ Προξενείου. Συγχρόνως θυμῆθηκε καὶ κάποια συνομιλία, ποῦ εἶχε κάμῃ στὸ Παρίσι, εἰς τὴ σχολὴ τοῦ Καντινιῶ, μ' ἓνα νέο ἡθο-

ποιό, ποῦ εἶχε συνοδεύσῃ τὴν Σάρα Μπερνάρ στὴς τελευταῖες τῆς περιοδίες.

— Στὴ Βραζιλία, τοῦ εἶχε πῆ αὐτός, καὶ στὰ ξενοδοχεῖα καὶ στὰ σπίτια ἀκόμη, τὸ δυσκολώτερο εἶνε νὰ γυαλίσῃς τὰ παπούτσια σου. Οἱ ὑπηρεταὶ νομίζουν ὅτι ξεπέρτουν, ὅτι ἀτιμᾶζονται ἂν κάμουν αὐτὴ τὴ δουλιὰ, ποῦ τὴν κάνουν μέσα στοὺς δρόμους οἱ λούστροι.

Ἐσυσχέτισε αὐτὴ τὴν ὁμιλίαν μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ γραμματεῦς καὶ συλλογίσθηκε: Μήπως δὲν μοῦ τὸ εἶπε γιὰ νὰ μὲ κοροιδέσῃ; Μήπως ὁ γρινιάρης ἐκεῖνος μοῦ ἔδωσε πράγματι μιά καλὴ συμβουλὴ;

Γιὰ νὰ ἔχῃ ἡσυχία τὴ συνειδησί του, ὁ Ἑρρίκος κάθισε εἰς ἓνα πέτρινο σκαλί, δίπλα εἰς ἓνα μικρὸ λούστρο, καμμιὰ δεκαπενταριά χρονῶν, καὶ σχεδὸν μιά ὥρα παρηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του.

Λοιπόν, εἰς αὐτὸ τὸ μικρὸ διάστημα, περισσότεροι ἀπὸ εἴκοσι κύριοι ἐμπιστεύθηκαν τὰ παπούτσια τους στὸ παιδί, ποῦ ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλιὰ ἐμάζεψε ἓνα σωρὸ λεπτὰ, σὲ χαρτὶ καὶ σὲ νομίσματα ἀτημένια.

Διὰ βολῆς! συλλογίσθηκε ὁ Ἑρρίκος, μὰ ὠρισμένως εἶνε ἓνα καλὸ ἐπάγγελμα. Κι' ἀφοῦ εἶνε ἀνόγκῃ νὰ διαλέξῃ ἓνα, αὐτὸ δὲν μὲ δυσαρεστεῖ καθόλου. Γιὰ, νὰ ἰδοῦμε!

Ἐπλησίασε τότε τὸν μικρὸ λούστρο καί, ὅπως εἶχε ἰδῇ νὰ κάμνουν οἱ ἄλλοι, ἐπάτησε κι' αὐτὸς τὸ ἓνα τοῦ πόδι ἐπάνω στὸ κουτὶ του.

Ἀμέσως τὸ παιδί ἄρπαξε τῆς βοῦρτσες κι' ἄρχισε νὰ ξεσκονίζει τὸ πα-

«Τάλειψε βερνίκι μ' ἓνα πινέλο...»
(Σελ. 215, στ. α'.)

πούτσι, γιὰ νὰ τὸ βερνικώσῃ. Ὁ Ἑρρίκος τότε ἐδοκίμασε νὰ μιλήσῃ εἰς τὸν λούστρο γαλλικὰ καὶ πρὸς μεγάλῃ του ἐκλήξῃ, τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ ἀπαντᾷ εἰς τὴ γλῶσσά του. Ἦταν ἰταλὸς καὶ ἤξερε λίγα «γαλλικούλια». Ἐτσι τὰ δύο παιδιὰ ἄρχισαν τὴ συνομιλία.

— Πόσα τὴν ἡμέρα κερδίζεις ἐσύ μὲ τῆς βοῦρτσές σου;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται, κύριε. Τῆς Κυριακῆς, τῆς γιορτῆς, προπάντων ὅταν πιάνη βροχή, μαζεύω καὶ δεκαπέντε, καὶ εἴκοσι χιλιάδες ρεῖς!

— Νὰ τα μας! ἐφώνασε ὁ Ἑρρίκος. Τριάντα φράγκα τὴν ἡμέρα!... ὁ κ. γραμματεὺς ἔχει δίκιο. Δὲν χωρεῖ πιά δισταγμός!

Ἀφοῦ ἐτελείωσε ἡ ἐργασία καὶ τὰ δύο παπούτσια τοῦ Ἑρρίκου ἐγείναν σὰν καθρέφτες, ὁ μικρὸς Ἰταλὸς στάθηκε, περιμένων νὰ πληρωθῇ.

Ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς εἶχε βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του μιά χούφτα νομίσματα τοῦ τόπου, ποῦ τὰ εἶχε προμηθευθῇ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, καὶ ρώτησε ξαφνικά:

— Νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου... μοῦ πουλᾷς τὸ κουτὶ σου καὶ τῆς βοῦρτσές σου;

Ὁ λούστρος τὸν κύτταξε ἐκπληκτός. Τότε ὁ Ἑρρίκος τοῦ ἔβαλε εἰς τὸ χέρι τοῦ τὰ λεπτὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀγί:έ μου τα καὶ φύγε!

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ μικρὸς Ἰταλὸς κατὰλαβε. Καὶ εὐχαριστημένος γιὰ τὴν καλὴ «δουλειά», ἄφισε τὸ κουτὶ τοῦ μὲ τῆς βοῦρτσες καὶ μὲ τὰ βερνίκια, κ' ἐφυγε τρέχων μὲ τὰ λεπτὰ.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινε μόνος μὲ τὰ ἐρόδια τοῦ νέου του ἐπαγγέλματος. Φαίνεται, ὅτι ἡ θέσις ἐκεῖνη ἦταν καλὴ, γιατί, ἐνῶ ὁ μικρὸς μας φίλος ἐσυλλογίζετο ἀκόμη τὴν ἐργασία ποῦ θὰ ἔκανε, εἶδε μπροστά του ἓνα χονδρὸ κύριο, μελαψό, μὲ δακτυλίδια εἰς ὅλα του τὰ δάκτυλα, μὲ ρεδιγκάτα τῆς ὥρας καὶ μὲ τὴν ψηλοκαπελαδοῦρα τῶν καλῶν Βραζιλιανῶν. Ὁ κύριος αὐτὸς ἐπάτησε τὸ κουτὶ. Ἐτελείωτε! ὁ Ἑρρίκος ἔπρεπε νὰ τοῦ γυαλίσῃ τὰ παπούτσια.

Ἐ, δὲν ἦταν καὶ κανένα δύσκολο πρᾶγμα! Τάλειψε πρῶτα βερνίκι μ' ἓνα πινέλο, ἔπειτα τᾶτριψε μὲ τῆς βοῦρτσες, τὰ γυαλίσε κατόπιν μὲ τὸ βελούδο, ὅπως εἶχε ἰδῇ τὸν προκάτοχό του νὰ τὰ κάνῃ ὅλ' αὐτά, καὶ τελοσπάντων εὐχαρίστησε τόσο καλὰ τὸν πελάτη του, ὥστε αὐτός, μὲ ἀγαθὸ χαμόγελο, τοῦβαλε εἰς τὸ χέρι ἓνα χαρτονόμισμα, ποῦ ἄξιζε ἓνα φράγκο.

Τοῦ ἔδωσε θάρρος ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπιτυχία κ' ἐστάθηκε εἰς τὴ θέσι του νὰ περιμένῃ πελάτες.

Ἦλθαν ἄρθρονοι. Ἦταν ἡ ὥρα ποῦ ἐκλείναν τὰ γραφεῖα ὁ δρόμος ἐμαύριζεν ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ δὲν περνοῦσαν δέκα λεπτὰ χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ κ' ἓνας Βραζιλιανὸς μπροστὰ εἰς τὸ κασσελάκι τοῦ Ἑρρίκου. Καὶ κυρίως ἀκόμη ἐστέκοντο κ' ἐφτεῖναν νὰ παπούτσια τους στὸ δρόμο. Ὁ Ἑρρίκος ξεσκόνισε, ἔτριψε, γυαλίσε ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἐκαμε βέβαια καὶ μερικὰ λάθη.

Ἐβαλε ἔξωφρα μαῦρο βερνίκι σὲ παπούτσια κίτρινα καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὸ μπελᾶ του μὲ τὸν δυστυχισμένον πελάτη. Γενικῶς ὅμως, ἡ ἐργασία, γιὰ πρώτη φορὰ μάλιστα, πῆγε πολὺ καλὰ. Καὶ ἄμα εἶδε ὅτι τὸ πλῆθος ἀραιώσε, ὅτι οἱ διαβάτες ἐγείναν σπάνιοι, ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς μάζεψε τὰ πράγματά του, φορτώθηκε τὸ κασσελάκι του καὶ ξεκίνησε νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖο. Ἦταν κατακουρασμένος ἀπὸ τὸ γυάλισμα, ἀλλὰ καὶ χαρούμενος. Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐργασίας τοῦ ἔδωσε περισσότερα ἀπὸ ἑξή χιλιάδες ρεῖς. Τώρα ἦταν ἡσυχος. Βρῆκε πόρο ζωῆς.

Ὁ γραμματεὺς τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου μπορεῖ νὰ ἦταν κακὸτροπος ἄνθρωπος, ἔδινε ὅμως πρώτης τάξεως συμβουλές.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΟΧΛΟΚΡΑΤΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΔΑ κ' ἐγὼ εἰς τὸ θέατρο τῆς Μαρίκας Κοτοπούλητῃς «Ὁ Χλινκρατία». Καὶ θὰ σᾶς μιλήσω λίγο γι' αὐτὴ, ἐπειδὴ εἶνε ἀπὸ τὰ σπάνια ἐκεῖνα ἔργα, σπάνια γιὰ τὰθηναϊκά θεάτρα, ποῦ μπορεῖ νὰ

τὰ βλέπῃ καὶ ἡ νεολαία. Ἡ «Ὁχλοκρατία» μάλιστα εἶνε ἓνα ἱστορικὸ δρᾶμα, ποῦ ἐνῶ διασκεδάζει τὸν θεατῆ, τὸν διδάσκει συγχρόνως καὶ πολλὰ ποῦ δὲν τὰ ξέρε, γιὰτ' εἶνε πράγματα ἀπὸ τὴν πιὸ πρόσφατη ἱστορία, τὴν πολὺ ἀνεώτερη, ποῦ δὲν διδάσκεται ἀκόμη

στὰ σχολεῖα. Τὰ ἱστορικὰ αὐτὰ γεγονότα, οἱ πρὶν γέροντες εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους. Οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν παρὰ μόλις κάποια ἰδέα. Ἐγὼ ἔξωφρα, ὁμολογῶ, δὲν ἤξερα, ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1878, συνέστησαν τόσο ἔκτακτα, περίεργα, ὠραῖα καὶ συγκινητικὰ πράγματα. Καὶ τὰ ἐμαθα ἀπὸ τὴν «Ὁχλοκρατία» τοῦ κ. Γ. Ἀσπρέα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, ἡ Ρωσία πολέμοῦσε μὲ τὴν Τουρκία καὶ προσπαθοῦσε νὰ περιπλέξῃ εἰς αὐτὸ τὸν πόλεμον καὶ τὴν Ἑλλάδα. Εἶχε μάλιστα στείλῃ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μιά ὠραία κ' ἐξυπνὴ γυναῖκα, τὴν κόμησσαν Δανεσκίλτ, ποῦ μὲ μεγάλη ἐπιτηδεύση ἐβάλε παντοῦ φωτιά. Ὁ λαός, πράγματι, ἤθελε τὸν πόλεμον πολὺ. Ἐνόμιζε πῶς τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδος ἦταν νὰ πολεμήσῃ εἰς τὸ πλευρὸ τῆς Ρωσίας καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν γιὰ νὰ μεγα-

λώσῃ. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὅμως, καθὼς καὶ οἱ πολιτικοὶ μας, δὲν εὗρισκαν εἰς αὐτὸ κανένα συμφέρον. Εἶχε σχηματισθῇ μιά Οἰκουμένη Κυβέρνησις ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς ὅλων τῶν κομμάτων, τὸν Κουμουνοῦρον, τὸν Δεληγιώργη, τὸν Δεληγιάννη, τὸν Τρικούπη, τὸν Ζαΐμη καὶ τὸν συνταγματάρχην Ζυμβρακάκη. Ὅλους αὐτοὺς τοὺς φρονίμους ἀνθρώπους καὶ καλοὺς πατριώτες, ὁ λαός, ἐπειδὴ δὲν ἐκῆρυτταν ἀμέσως τὸν πόλεμον, τοὺς ἐβρίζε προδοτὲς καὶ πούλημένους. Καὶ μιά μέρα σηκώθηκε κ' ἐσπασε τὰ τζάμια τῶν ὑπουργῶν. Ἡ Ἀστυνομία προσπάθησε νὰ διαλύσῃ τὸ πλῆθος, ἐγείναν συγκρούσεις, σκοτώθηκαν ἄνθρωποι καὶ τότε ὁ λαός ἐρεθίσθη περισσότερο. Ἡ Ὁχλοκρατία ἐκινδύνευε νὰ καταντήσῃ στάσις. Τὴ νύκτα, ὁ λαός ἐφθασε ὡς τὸ παλάτι. Καὶ ἡ φρουρὰ ἐτοιμάσθηκε νὰ πυροβολήσῃ.

Ἀλλὰ τότε φάνηκε ὅλη ἡ συνέσις, καὶ ἡ καλωσύνη, καὶ ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου. Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐπέτρεψε νὰ μεταχειρισθῶν ὅπλα ἐναντίον τοῦ λαοῦ. Ἀπεναντίας, δέχθηκε μιά τριμελῆ ἐπιτροπὴ, καὶ ἡ Ὁχλοκρατία ἐτελείωσε. Καὶ ποῖς ἄλλος, νομίζετε, εἰς τὸ Παλάτι δὲν ἤθελε νὰ κακομεταχειρισθῶν τὸ λαὸ καὶ πῆγε νὰ παρακαλέσῃ γι' αὐτὸν τὸν Βασιλέα; Ὁ σημερινὸς λατρευτός μας Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ἓνα χαριτωμένο παιδάκι δέκα ἐτῶν, ποῦ ἀγρυπνοῦτε ἀνήσυχος ὡς ἐκεῖνη τὴν ὥρα καὶ βρῆκε τρόπο νὰ μὴ στὸ βασιλικὸ γραφεῖο τοῦ Πατέρα Του καὶ μὲ θάρρος, μὲ σταθερότητα, νὰ διατυπώσῃ τὴν εὐγενεὴν ἀξίωσί Του:

— Δὲν θέλω νὰ κυπῆσουν τὸν λαό!..

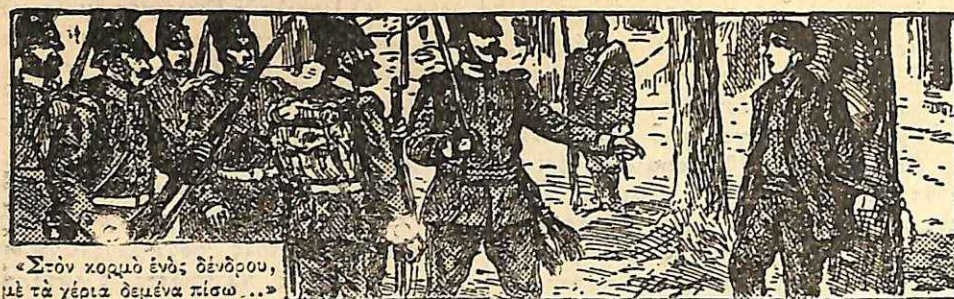
Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν λαό!..

Τὸ δρᾶμα, βλέπετε, εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὰ ἱστορικὰ του πρόσωπα παρουσιάζονται ὅπως ἦταν τότε. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, νέος ἀκόμη τριάντα ἐτῶν, μὲ ὅλη του τὴν εὐμορφία καὶ τὴν αἵγλη, καὶ ὁ ἡθοποιὸς κ. Ε. Φιλίππιδης τὸν μιμεῖται πιστότατα, ὁ Κουμουνοῦρος, ὁ γηραιότερος ἀπὸ τοὺς τότε πολιτικούς, καὶ οἱ νεώτεροί του, ὁ Δεληγιώργης, ὁ Δεληγιάννης, ὁ Τρικούπης. Ἀλλὰ κανεὶς ἢ ἐμφανίσις δὲν προκαλεῖ τὸν ἐνθουσιασμόν ποῦ συγκλονίζει ὅλο τὸ θέατρο, τὴ στιγμή ποῦ ἐμφανίζεται ὁ μικρὸς Διάδοχος, τ' ὠραῖο Παιδάκι μὲ τὰ ναυικά. Λατρευτός καὶ τότε, ποῦ ἐνέπνεε, σὰν Διάδοχος, τῆς καλλίτερας, τῆς ἱερώτερης ἐθνικῆς ἐλπίδας, ἀκόμη πρὶν λατρευτὸς τώρα ποῦ τῆς πραγματοποιεῖ, σὰν Σερρατῆλῆς Βασιλεὺς, μὲ τὸ νικηφόρο σπαθί του.

Ἡ «Ὁχλοκρατία» εἶνε ἀπὸ τὰ ἔργα ποῦ μπορεῖτε νὰ ἰδῆτε ὅλοι: Σεμνόν, ὠραῖον, διδακτικόν.

Σᾶς ἀπαύομαι

ΦΑΙΔΩΝ

«Στον κορμό ενός δένδρου, με τὰ χέρια δεμένα πίσω...»

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΟΔΗΓΟΣ

[Πολεμικόν Διήγημα]

Τὰ χαράγματα, ὁ Φρίτς Μάγερ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι καί, μὲ τὸ τουρέκι ἐστὶν ὦμο, εἶχε πάρει τὸ δούλο τοῦ Δάσου. Φεύγωντας, εἶχε φιλήσει τὸν πατέρα τὸ μοναχοῦ παιδί του καὶ τοῦ εἶχεν ἐξηγήσει τὴν αἰτία τῆς πρωϊνῆς του ἐξόδου.

— Μ' ἐπληροφόρησαν, τοῦ εἶχε πη. ὅτι ἕνα γαλλικὸ ἀτόπημα πρόκειται νὰ μεταβῇ ἐπὶ Σαβέονη καὶ ὅτι χρειάζεται ἕνα καλὸ ὁδηγὸ γιὰ νὰ τὸ περάσῃ ἀπὸ τὰ χωράκια, μακριὰ ἀπὸ τὰ χωριά ποὺ κατέχει ὁ ἐχθρός. Πρωτοερόθηκα ἐγώ. Σάβριον λοιπὸν ὕμνο πτὸ σπῖτι καὶ σοῦ συνιστῶ προπάντων νὰ μὴ φανερώσῃς σὲ κανένα τὸν σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς μου. Ὁ παραμικρὸς λόγος ἂν σοῦ ἔφτανε, θὰ εἶχε συνέπειες φοβερές.

— Ἦτύχατε, πατέρας, εἶχεν ἀποκριθῇ μὲ ὑπερηφάνεια ὁ ἔφηρος. Καὶ ὁ Φρίτς Μάγερ εἶχεν ἀπομακρυνθῇ χωρὶς ἀνητυχία.

Ἀπὸ τὸ κατῳρί τῆς θύρας, τὸ παιδί εἶχε παρακολουθήσει μὲ τὰ μάτια τὸν πατέρα του ὡς ποὺ χάθηκε· ἔπειτα μπῆκε ἐπὶ σπῖτι καί, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα του, ἄρχισε νὰ εἰσέλθῃ ἐπὶ σπῖτι. Μὲ ἕνα ψεύτικο τουρέκι ποὺ τοῦ εἶχαν χαρίσει. Τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν πολὺ γνωστὸ ἐς τὸν τόπο γιὰ τὸν ζωηρὸ χαρακτήρα του, τὴν καυστικὴν τοῦ ἔξυπνάδα καὶ τὴν ἀκατάτητη γλώσσά του. Ἐτημάδευε μὲ προτοχή, ἔρριχνε μὲ σταθερότητα καὶ κάθε φορά ποῦ πετύχαινε τὸ σημάδι, ἐρώναζε μὲ χαρά :

— Ὡραία ! ἂν ἦταν τώρα ἐκεῖ ἕνας ἐχθρός, θὰ τὸν σκότωναν ! Ἐγὼ μὲν ἔτσι μιτῇ σχεδὸν ὥρα, ὅταν ἔξαρνα, στρατιώται ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν στοτό, ἔκαμναι εἰσβολὴν στὸ μικρὸ του κῆπο.

Ἦταν Βενιζοῦ. Ἐνας νεώτατος ἀνθυπολοχαγὸς τοὺς διοικούσε.

Χωρὶς νὰ ταραχθῇ, ὁ Κάρλος Μάγερ κατέβηκε τὸ τουρέκι του καὶ μὲ σταθερὴ φωνὴ τοὺς ἔκαμε αὐτὴ τὴν παρατήρησι :

— Μποροῦσατε νὰ κυπήσετε. Δὲ μπαίνουν στὰ σπῖτια τῶν ἀνθρώπων ὅπως σὲ λαχανοπάζαρο. Τί ἀγαπᾶτε ;

Εἶμαι μόνος ἐδῶ καὶ δὲν ἔχω οὔτε κοῦρα, οὔτε κοῦρα. Ἄν ἤλθατε γιὰ νὰ εἶδατε...

— Πιχρὸς εἶσαι φίλος μου ! ἀποκρίθηκε ὁ νέος ἀξιωματικός. Μόλις ὅμως, ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ τὰ μαθήματά σου, οὔτε ἀπὸ τὰ σκευά σου. Γι' ἄλλο σκοπὸ ἔλαβες τὸ ὄνομα νὰ διακρίνῃς τὸ παινίδι σου. Ἀποκρίσετο καθορὰ καὶ γογγύσας ὅτι θὰ πὲ ρωτήσουμε καὶ θὰ ἰδῇς. ὅτι θὰ σάβριον ἦτο, νὰ ἐξακολουθήσεις.

— Τί θὰ ρωτήσετε :

— Ὡ, εἶνε ἀνολύτατο ! ἔξω ὅτι ὁ πατέρας σου ἀνέλαβε νὰ ὁδηγήσῃ ἕνα ἐγγλεῖ ἀτόπημα. Θέλωμε λοιπὸν νὰ μᾶς πῇ, ἀπὸ τοῦ μέρους θὰ τὸ περάσῃ.

— Ὡ, δὲ ! ἐρώναζε παραπληροῦς ὁ μικρός. Φανταζόμαστε ὅτι ἐγώ, ὁ Κάρλος Μάγερ, θὰ περάσω τὸν διόκο σου ; Νὰ τὸ βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας. Κι' ἂν ἤλθατε ὕμνο γι' αὐτό, μπορεῖτε νὰ ρύγετε ἀνέτως, γιὰ νὰ μὴ χάνετε ἀδίκαια τὸν καιρὸ σας.

— Δὲν κύνει καλὰ νὰ μιλήσῃ ἔτσι ! ὑπέλαθεν ὁ ἀνθυπολοχαγός. Εἶματε βλέπετε πολλοί, καί...

— Δὲν σὰς φοβοῦμαι ! ἀποκρίθηκε ὁ Κάρλος, σηκώνων τοὺς ὦμους.

— Ἄ, ἔτσι : δὲν ὤρε φοβᾶται !... Καλὰ λοιπὸν ! Ἀποκρίσετο γογγύσας ὅτι πὲ ρώτησα, γιὰ νὰ μὴ διατάξω νὰ σὲ δέσουν τὰν ττουβλί !

Οἱ τραυτιῶται, θυμωμένοι, ἀγριεμένονι ἔτριβαν τὰ μουστίκια τους. Ὁ Κάρλος ἔκλεισε τὸ πτόμα ἐπιδεικτικὰ.

— Λέγε μας ποῦ πῆγε ὁ πατέρας σου ! ρώτησε τάλη ὁ ἀξιωματικός.

— Ὁ του ἤθελε, κύριε ! ἀποκρίθηκε ὁ μικρός.

Τότε ὁ ἀξιωματικός ἔδωκε μιὰ διαταγὴ καὶ ἀμέσως τρεῖς πελῶριοι στρατιῶται ἀρπάξαν τὸν Κάρλο καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν δένουν σφιχτά :

— Ὡ, μιλήστε τώρα !

— Ὡ, δὲ ! ὦ, δὲ ! ἐρώναζε μὲ λύσσα ὁ Κάρλος, ποῦ τὰ χέρια του, ἀπὸ τὸ σπῖτι, εἶχαν γίνῃ μαύρα.

— Πολὺ καλὰ. Ἀρρὸ δὲν μπορῶ νὰ μάθω τίποτε ἀπὸ σένα καὶ ἀρρὸ εἶσαι τοσο τσελός, ὥστε νὰ ἐπιμένῃς στὴ σιωπῇ σου, θάτολάνης.

Καὶ ὁ ἀνθυπολοχαγός ἐρώναζε πάλι τοὺς ἄνδρας του, τοὺς παρέταξε στὴ γραμμὴ καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἐτοιμάσουν

τὰ τουρέκια των, γιὰ νὰ πυρεβολήσουν μὲ τὸ πρῶτο προτταγμα.

Ἀκούμπισμένος στὸν τοῖχο τοῦ σπῖτι οὔ, ὁ μικρὸς ἐπέκειτο ὡς λιγὰν ὡχρός. Ἀλλὰ μὲ μάτια ἄσπρα, σὲ μιὰ παρῆνε προσήλωσι, κυττάζων τὰ τουρέκια ποὺ ἦταν γυρισμένα κατ' ἐπάνω του.

Ὁ ἀξιωματικός ἦταν ἑτοιμὸς νὰ δώσῃ τὸ προτταγμα, ὅταν ἔξαρνα ὁ Κάρλος ἐρώναζε :

(Ἐπεσε τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ. (Τέλος)

— Ἐνας τρελλός, ἕνας θεοπάλαθος, τοὺς λέγει ὁ πρῶτος ξενόδοχος, τὸν ὁποῖον ἐρωτοῦν οἱ δύο φίλοι μας. Μάλιστα, τὴν εἶχε ἐδῶ πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἀλλὰ τηλώθηκε καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ μὴ ἀρίστη τὴν διεύθυνσί του. Μονο ποῦ μ' ἐπληρώσατε, αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Δὲν ἔχω κανένα παράπονο ἐναντίον του, ἀλλὰ εἶχε τὴν ἑορὰ γιὰ καλὰ.

— Καὶ δὲν ξέρετε καθόλου, ποῦ μπορεῖ νὰ πῇ, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ σὰς ; ἐπιμένει ὁ Μωρίς.

— Σὰς βεβαιῶ, ὦ, δὲ !... Ἰσως ἐπὶ Σηψιδ...

— Ἄ ! λέτε ἐπὶ Σηψιδ ;

— Πολὺ πιθανόν... Μεταξὺ μας σὰς λέω, ὅτι δὲν εἶχε πιά ὑποληψί ἐδῶ στὸ ὄρι πῇ γιὰ... καὶ προπάντων ἐπὶν περὶοχὴ τοῦ Τόουερ - Χίλλ.

— Γιὰ τὴν παλὴν ἐκείνη ἱστορίαν,

ποῦ ἴσως θὰ ἦν ἀκούσατε : τὴν πυρκαϊὰ τῆς ταβέρνας τοῦ Θωμά. Θέλουν νὰ ποῦν, ὅτι ὁ «καθηγητής» ἔβαλε φωτιά στὸ σπῖτι. Ἐγὼ βέβαια δὲν τὸ πιστεύω... εἶνε ὅμως ἀλήθεια, ὅτι ἄμα πῇ ἕνα ποτήρι παραπάνω, δὲν ξέρετε τί κάνει.

Ἐπειτα εἶνε καὶ μιὰ ἱστορία ἐπιστολῶν, ποῦ σχετίζεται μὲ τὴν πυρκαϊὰ. Ἐγὼ δὲν τὴν ξέρω καλὰ, ἀλλὰ ἕνας φίλος μου, ποῦ τὴν ἀκούσε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν «καθηγητή», τὴν ξέρετε στὰ δάχτυλά...

Σωστὸ μυθιστόρημα, μὲ εἶπε, φαίνεται, ὅτι ὁ «καθηγητής» ἔμαθε ἕνα ροβερό οἰκογενειακὸ μυστικὸν τρεῖς ἡμέρες ζητοῦσε τὸ ἐνδιαφερόμενο πρόσωπο, ἕνα νεό, νομίζω, γιὰ νὰ τοῦ τὸ φανερώσῃ. Τέλος πάντων τὸν βρῆκε. Ἀλλὰ ἔφυγε νὰ εἶνε τοσο πολὺ μεθυμένος, ὥστε οὔτε νὰ τοῦ πῇ μπόρεσε, οὔτε νὰ τοῦ δώσῃ τίποτε. Ἐπὶ χάλασε τὴ δουλειὰ καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι. καθὼς εἶπε στὸ φίλο μου, λυπήθηκαν ἐξ αἰτίας του.

Ὅμως, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ κακομοῖρος δὲν ξανάβλεπε οὐδὲ σὺν στὸ στωμα του. Ἐγὼ εἶνε ἱσχυρὰς ἄνθρωπος καὶ ὅσοι τὸν εἶδαν ἀπὸ τότε, ἐθαύμασαν τὴν γυνάιδι του καὶ τὴν ἐξυπνάδα του.

Ὁ Οὐίλλιαμ Χολκερ καὶ ὁ Μωρίς

ἀκούσαν μὲ μεγάλην προσοχὴν αὐτὴν τὴν διήγησιν. Ἐτανειλημμένως ὁ Ἀμερικανὸς ἔκαμε νὰ διακοπῇ τὸν ξενόδοχον, διὰ νὰ τῷ ζητήσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ φίλου του ὁ Μωρίς ὅμως τῷ ἔνευε νὰ σιωπήσῃ, κρίνων, ὅτι δὲν συνέφερε νὰ δεῖξουν ὅτι τοὺς ἐνδιέφερε τοσο πολὺ ἡ στορία τοῦ «καθηγητοῦ».

— Ναι, εἶπε ὑπερὰ ὁ πρῶτον ντέτεκτιβ μὲ ὕψος μᾶλλον ἀδιάρητον αὐτὰ εἶνε ἐπείροχα εἶνε ὅμως καὶ ἀληθινὰ : Ὁ φίλος σας μπορεῖ νὰ ἔχη ζωηρὰ φαντασία καὶ νὰ τὰ μεγαλοποιῇ...

— Ὡ, ὦ ! ἐρώναζε ὁ ξενόδοχος ὁ φίλος μου εἶνε ἄνθρωπος ποῦ τάχει τετρανόμια. Δὲν λέει ποτε ὑπερβολές. Κι' ἂν δὲν μὲ πιττεύετε, πηγαίνετε νὰ τὸν βρῆτε. Κατοικεῖ ἐπὶ λεωφόρο Σηψιδ, ἀριθμὸς 7. Πιχρὸς καμικιὰ μέρα. Δὲν εἶνε ἐπὶν ἄκορη τοῦ κόσμου. Πῖτω ἀπὸ τὸ Κρουτῆλιν Παλάτι.

Καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ βλέμμα ποῦ ἀντήλαξαν ὁ Μωρίς καὶ ὁ Χολκερ, ὁ ξενόδοχος ἐξηκολούθησε :

— Ὁ φίλος μου ἔχει ἐκεῖ ἕνα μικρὸ μτάπο ποῦ ὀνομάζεται «Ὁ κοκκινὸς γάιδαρος». Δὲν εἶνε ἀδύνατο νὰ βρῆτε ἐκεῖ καὶ τὸν ἴδιο τὸν «καθηγητή» νὰ πῇ κανένα ρητύδι τῆς... Ἐγὼ, ξέρετε, δὲν εἶμαι φίλος σου. Ἄν μ' ἐρωτοῦσατε μόνον γιὰ τὸν «καθηγητή», δὲν θὰ σὰς ἔδιναι ὅλες αὐτὲς τῆς πληροφωρίας.

Ἀφοῦ ὅμως θέλετε νὰ μιλήσετε μὲ τὸ φίλο μου γιὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐπιστολῶν, τὸ πραγμα ἀλλάζει...

— Φυσικά, εἶπε ὁ Μωρίς, εἶνε ἀπὸ ἀπλή περιέργεια. Χαίρετε, κύριε, καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε πολὺ.

Μετὰ δύο λεπτά, ὁ Οὐίλλιαμ Χολκερ καὶ ὁ γαμβρός του ἐπῆσαν ἐν αὐτοκίνητον, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν λεωφόρον Σηψιδ.

Ἐν τῷ μεταξὺ, εἰς τὸ Βατικανὸν ἔξενόδοχο, οἱ φίλοι των ἀνητύχουν ὅλον ἐν περιστάσεων. Ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἐτέρας, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐπυλόγηθη νὰ καθῆται στὸ τραπέζι. Ἡ κυρία Χολκερ, ὁ μαρκήσιος, ὁ κ. Βωτιέ φοβούνται πολὺ μήπως ὁ Μωρίς Ζιλλάρ καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἔπασαν ὅμως καμὶς νέας τεκνωσίας δὲν δειγνουν ὅμως τοὺς ρόλους των εἰς τὴν Νέλλη.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ δυστυχὴς κρύπτει τὴν ἀγωνίαν τῆς καὶ καταβάλλει ὑπερβολὰ τοὺς προτταθῆς διὰ νὰ φαίνεται ἡττημένη, μολοντί, ἀπὸ μετὰ τῆς, φαντάζεται τὰ τρομερώτερα διὰ τὸν ἀγαπημένον τῆς μνηστήρα.

Μόνη ἡ Κολέττα ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται τὴν γενικὴν ἀνητυχίαν καὶ καθὼς σορὰν ποδῶν ἐκείνη, ἐπυλόγηται πρὸ τοῦ ξενόδοχου, ρωτᾷ εὐθύμως :

— Ἐβῆσαν μὲ τὰ ψῶνια τους !

Ἡ ὥρα παρόχεται, εἶνε τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι. Μὲ κόπον ἡ Νέλλη κρατεῖ

τὰ δάκρυά τῆς καὶ οὔτε τολμᾷ νὰ κυττάξῃ πλέον ἀπὸ τὸ παρόθυρον. Ὅλοι σιωποῦν ἐναγωνίως. Ἀκόμη καὶ ἡ Κολέττα.

Ἐξαρνα ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Χολκερ, ἀκτινοβολῶν ἀπὸ χαρὰν, εἰσέρχεται ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μωρίς, καὶ ἀπὸ ἕν ἄλλο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὀλίγον σατιτισμένον.

— Ἦλθαμε καὶ μεῖς ! ρωτᾷ ὁ ἐκατομμυριοῦχος. Ἐλπίζω νὰ μᾶς κρεμάτατε τὸ κουτί.

Ἀλλὰ βλέποντες, εἰς τὴν τοσπεζαίαν, τὸ τραπέζι, στρωμένον, τοὺς μαλῶνει :

— Πῶς ; δὲν ἐράγατε ἀκορη : Μὰ δὲν ἐκίματε καλὰ. Ἐμεῖς ἐράγαμε ἔξω, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν θὰ μᾶς περιμένετε, ἀρρὸ ἀργήταμε σχεδὸν δύο ὥρες. Μοῦ κακοφαίνεται πάρα πολὺ διὰ τὸν κ. Δερινὺ... Συγγνώμη, ἀγαπητέ μου οἶλε. Ἀλλὰς τε ἔχω νὰ καλὴ δικαιολογία, αὐτὴ τὴν φορὰ, μιὰ περίεργη πρόφασι, ὅπως λέει καὶ ἡ Κολέττα...

— Μὴν ἀγοράζετε τὸν ἀνδριάντα τοῦ Νέλτων, ὑπαυπά : ἀπαιτεῖται ἡ ἀδελφὴ τῆς Νέλλης, ἀπαχόμενη τὸν πατέρα τῆς. Δεῖξέ μας τὰ ψῶνια σου, μεταμᾶ.

— Ἀλήθεια, ἔκαμα τίμερα ἕνα καλὸ ψῶνι ! ἀποκρίνεται ὁ Ἀμερικανός, τσίβων τὰς χεῖρας, ὡς ἄνθρωπος εὐχαριστημένος διὰ τὴν ἐκκλησίαν ποῦ ἐτοιμάζεται νὰ κάμῃ.

— Τί δηλαδὴ ;

— Ρώτησε τὸν Μωρίς. Ὡς σὰς τὰ πῇ καλλίτερα. Μὰ... ποῦ ἔχω τὸ κεφάλι μου ; ἐξακολουθεῖ ὁ ἐκατομμυριοῦχος, τσερῶμενος πρὸς τὸν ἀνθρωπον, ὁ ὁποῖος τὸν ἠκολούθει. Ἐλητμονητὰ νὰ σὰς ταρουτίτω αὐτὸν τὸν τζέντλεμαν. Ἡ γυναῖκά μου, ὁ κύριος Δερινὺ, ὁ κύριος Βωτιέ, ἡ κόρη μου...

Κ' ἐνθὸς ἕνος ὑποκλίνεται, ὁ κ. Χολκερ τὸν δεικνύει καὶ ρωτᾷ στεντορεῶς :

— Ὁ «καθηγητής» !

Μὲ ὀλίγα λόγια, ὁ Μωρίς διηγῆται εἰς τὴν ὀμήγουρην πῶς κατῳρήσαν νὰ ἐπανεύρουν τὸν μόνον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ Λονδίνον, τοῦ εἶχε κάμῃ καλόν.

— Ἐνθὸς ἀπὸ σὰς, ἐννοεῖται ! προσθέτει ὁ πρῶτον ντέτεκτιβ.

Μετὰ ἕνα μῆνα, ὁ Οὐίλλιαμ Χολκερ καὶ ἡ οἰκογένειά του εὐρίσκονται εἰς τὸ Παρίσι καί, μετὰ τοῦ μαρκητίου Δερινὺ καὶ τοῦ Μωρίς, παίρνουν τὸ τσάι των εἰς τὴν ταράτσαν τοῦ Καφε-ντε-λὰ-Παί.

Ὁ «καθηγητής» τοὺς ἀκολουθεῖ πάντοτε. Ὁ Ἀμερικανὸς τῷ εἶχεν ἐπιτεσθεῖ τὴν μορῶν τῆς Κολέττας καὶ ὁ πρῶτον μαρκητῆς τῆς ἱστορίας, νηράλιος πλέον, ρορνιωτάτος καὶ ἀληθινὰ σορός, καταθέλει τοὺς ἀκροατὰς του μὲ τὴν διήγησιν διαφόρων ἱστοριῶν ἀνεκδοτῶν.

Ἐξαρνα, ὁ καθηγητὴς διακόπτεται ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν κραυγὴν ἐνὸς ἐφημεριδοπώλου :

— Ὁ Ἀδελλάκτος !... Πάρτε τὴν δευτέρα ἐκδοσὶ τοῦ Ἀδελλάκτος !...

Ὁ Μωρίς ἀγοράζει ἕνα φύλλον, ὅσον ἀκορη ἀπὸ τυπογραφικὴν μελάνην καί, μόλις τὸ ἐξεδιπλῶναι, βλέπει μὲ παλὴν γοῶματα τὰ ἐξῆς :

Ἐῖς τὸ Λονδίνον ἀπηγγονίστησαν τῆμερον τὴν πρῶταν δύο καταδικοί. Ὁ Σίμων, ὁ ἐπιλεγόμενος Σκυλοκέραλος καὶ ὁ σύντροφός του Ράλλε, ὁ βαπτιστὸς τῶν Μεταμορφωτῶν.

Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ
ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΑΣΣΕΤΙΝΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α) Μαρκὴν εἰς ὄν

Ἐνας συγγενὴς τοῦ τοῦ γράσει, ὅτι πρόκειται νὰ ἐλθῇ. Τὸ γράμμα ὅμως καθυστέρησε καὶ ὁ συγγενὴς ἐβῆκε συγχρονως. Τὸν βλέπετε :

α) Παίρνουν

Ἐστὴν ὑπὸ Ρίνας Λαχάνου

		NE		
	NH	ΣΟΣ	ΜΥ	
ΛΗ	ΒΡΟΣ	ΘΑ	ΜΝΟΣ	ΑΗ
	ΙΜ	ΔΟΣ	ΤΙ	
		TE		

Νὰ συναρμολογήσῃς αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε νήτων τῆς Νέας Ἑλλάδος.

β) Διὰ τοὺς Παμπούδες

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου T*1-q**r*t-v*ndr*d*-d*m*n-ch*-pl**r*

Ῥώσεις τοῦ 25ου βύλλου

α.) Ὁ ἄρρωστος σχηματίζεται εἰς τὸν λαίμην καὶ εἰς τὸν πύλον τοῦ γαστροῦ καὶ φαίνεται ἂν ἡ εἰκὼν ἀντιστραφῇ. — β.) Στομαχόλη, Κοπεγχάγη, Ρώμη, Μαδρίτη, Χοι-τιανία. — γ.) 1. Ἡ γυνὴ. 2. Ἡ ὀπίσθησις. — δ.) Trop grande hâte est cause de retard.

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΝΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β.

Η ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΗΣΙΣ

Έφτασε ως το σχολείο μας η είδησις, ότι το απόγευμα, σιής δυό, στην πλατεία του Κιοσκίου, θα παρασημοφορήσουν γάλλους στρατιώτες που άνδραγάθησαν στον πόλεμο.

Δεν χάνω λοιπόν καιρό και στη μία και τέταρτο, αφού έφαγα, ξεκίνησα. Έφτασα στην πλατεία, στρουμώχθηκα κ' εγώ με τον κόσμο και κατόρθωσα να πάω μπροστά-μπροστά. Απ' εκεί τα είδα όλα.

Αντικρύ μου ήτανε παρατεταγμένοι ά-ραπάδες με κόκκινα φέσια, που άν τους έβλεπε κανείς από μακριά, θα τους έπαινε γι' άλλόκοτες παπαρούνες φυτωμένες μαζί-μαζί. Στα ξερβιά, ήταν άγγλοι πεζοναύτες και στα δεξιά ο νομάρχης μας με μερικούς άλλους.

Αφού έπεριμένα μιάμισυ ώρα, άκούγε-ται τέλος το «apportez les armes!» και από ένα δρόμο ξεπροβάλλει ένας γάλλος συνταγματάρχης έφιππος, που τον άκο-λουθούσαν άραπάδες, κι' αυτοί έφιπποι, ένφ ή μουσική παίζει πρώτα τον γαλλικό ύμνο, ύστερα τον άγγλικό κ' ύστερα τον έλληνικό. Τότε βάζουν, άκριβώς αντικρύ μου, δύο σημαιοφόρους, οι οποίοι έκρα-τούσαν εύθυμενείς δύο ώρατες, τρίχομες μεταξωτές σημαίες και μπροστά απ' αυτούς τοποθετούν τους μέλλοντας να παρασημο-φορηθούν, οι οποίοι στέκονται υπερήφα-νοι (και με το δίκιο τους) και πολύ συγ-κεκινημένοι ένας μάλιστα άράπης με πολύ κόπο κρατούσε τα δάκρυά του, και να-τόν βλέπατε, πως έζάρανε τα χείλια του, τα φρύδια του, το μέτωπό του!...

Επί τέλους ο συνταγματάρχης, ο όποιος τώρα συνοδεύεται από τον ναύαρχο του έδω γαλλικού στόλου, διευθύνεται προς το μέρος των. Άκρα ήσυχή και συγκί-νησις επικρατεί. Ο ναύαρχος πρώτος βγάζει ένα χαρτί και άρχίζει:

«Έν δνόματι του προέδρου της Δημο-κρατίας κ.τ.λ. κ.τ.λ. παρασημοφορείται ό Τάδε, γιό τουτό και γιά κείνο».

Και παίρνει ένα παράσημο, προχωρεί 'ς ένα ύπαξιωματικό από τους παρατε-ταγμένους, του τό καρφώνει στο στήθος, του σφίγγει το χέρι θερμά και τον φιλεί.

«Ήθελα να ήμουνα μέσα στην καρδιά αυτού του εύτυχισμένου άνδρου, νάνιω-θα τη συγκίνησι που θα είχε, όταν αίσθα-νότανε νάγγιξη άπάνω του τό παράσημο. Φαντασθήτε με τί περηφάνεια θα γυρίση στην πατρίδα του!

Μετά ταύτα δίνει το σύνθημα ό ναύαρ-χος να παίζει ή μουσική, ένφ τό πλήθος ξεσπά σε ούρανομήκη «μπράβο!»

«Ετσι έπαρασημοφορήσαν κι' όλους τους άλλους. Άλλά φαίνεται ότι και ό καιρός συγκινήθηκε στο τέλος και δεν μπόρεσε να κρατήσει τά δάκρυά του» ραγδαία λοιπόν βροχή μάς έκανε παπιά.

Υστερα ξεκίνησα γιά τό σπίτι, συλ-λογιζόμενος πως έπήγαν χαλάλι οι δυό ώρες του σχολείου που έχασα και που ούτε της θυμήθηκα καθόλου.

Μυτιλήνη. Ρεζέντα

Η ΒΑΡΚΑ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

—Που πής, γοργή βαρκούλα μου,
Με τά πανι' άνοιγμένα;
Γιά δες τί μαύρα σύννεφα,
Τί κύματα λυσσούν.

Μπορεί στο δρόμο να σε βρουν
Μπουρίνι' άγριοιμένα
Και να μην έλθης πίσω πιά,
Νά μη σε ξαναϊδούν...

—Είμαι ή Βάρκα του ψαρά
Και πρέπει να δουλέψω,
Γιατί άλλων, ποιος τά παιδιά
Θά θρέψη που πεινούν;

—Ώρα καλή, βαρκούλα μου,
Νάνε ό Θεός μαζί σου
Και νάρθης πίσω γρήγορα,
Γιατί σε άκαρτερούν.

Πατρίς των Ήρώων

ΖΗΛΕΙΑ

«Περφ!» έκαμε ή Μινιόν, ή χαριτωμένη γατούλα, όταν είδε τον παρειακτο, ένα μικρούλη τόσο δά κατ'άλευκο γατάκο. «Τί είναι αυτό που μάς κουβαλήθηκε πάλι, αυτό τό άσχημομούρικο ξένο γατί!» Και ή ράχι ή ευκίνητη καμπυλώθηκε σαν λό-φος. Τό γυαλιστερό τρίχωμά σηκώθηκε, ή ουρά άνεμίσθηκε φουντωτή σαν άγκα-θένια στον άέρα και άπετέλεσε ένα μεγα-λοπρεπές τόξο. Τό μικρούτσικο στομα-τάκι, τό κερασένιό, άνοιξε άπειλητικά και φανέρωσε δυό σειρές κατάλευκα κοπερά δοντάκια. Τα νύχια ξεπρόβαλαν φοβερά και τό παχυντό ποδαράκι με τά ροζ δα-κτυλάκια άπλώθηκε, άπλώθηκε, και πήγε να κτυπήση τον ξένο που ήλθε να της κλέψη τά δικαίωματά της.

Μά ό γατάκος δεν φοβήθηκε, όπέρυγε επίτηδεια τό κτύπημα, και πεταχτός, πλάι-πλάι, σαν να χόρευε μαζούρα, με τά ματάκια του άνοιχτά, τόσο μεγάλα, από την έκπληξη, άρχισε να την πλησιάζει.

«Ή καρδούλα του χτυπούσε δυνατά - δυνα-τά. «Τί κικιά! έλεγε μέσα του, και τί μεγάλη! πώ, πώ!» Και κυτούσε γύρω του, όπισθοχωρούσε λίγα βήματα και πάλι προχωρούσε.

«Ένα άπειλητικό «Μιάροο!» άκούσθη-κε έξαφνα. Με δυό πηδήματα βρέθηκε ό μικρούλης κάτω από τον καναπέ. Α, τώρα φοβήθηκε! Ακόμη τρέμει ό καί-μένος!»

«Είσαι άνόητη, Μινιόν, και κακιά» είπε τό κοριτσάκι, που έμπαινε εκείνη τη σι-γμή. Ξετρύπωσε τον γατάκο και τον πήρε στα γόνατά του.

«Νά τα μας, σκέφθηκε ή γατούλα, μου παίρνει τά χάνια μου. Παληόγατε!» Και αφού του έρριψε μιά τελευταία άγρια ματιά, γύρισε περιφρονητικά τά νώτα και βγήκε έξω κακιομένη.

Ρεζέντα

ΤΙ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ Η ΣΕΛΗΝΗ

«Χθές—μου διηγείτο ένα βράδυ ή Σελή-νη, —είδα μέσα σε μιά μικρή αυλή, ή όποια ήτο από τρία σπίτια σχηματισμένη, μία κόττα με ένδεκα κοτοπουλάκια. Ένα μι-κρό κοριτσάκι πηδούσε τριγύρω τους. Η

κόττα κακκάριζε και άπλωνε τά φτερά της έπάνω από τά πουλάκια. Εκείνη την ώρα έφθασε ό πατέρας της μικρής, ό οποί-ος την έμάλωσε άυστηρά. Έγώ εξακολού-θησα τον δρόμο μου. Σήμερα όμως, ένφ έπερνούσα από την ίδια αυλή, είδα τό ίδιο κοριτσάκι να προχωρή σιγά - σιγά προς τό κοτέτσι. Τα κοτοπουλάκια άρχι-σαν πάλι να φωνάζουν, και ή μικρή τά κυνηγούσε. Ήμουν καταδιωγμένη και δεν φαντάζεσαι τη χαρά μου, όταν ό πατέρας της μικρής ήλθε. «Τί κάνεις έδώ;» την ρώτησε άυστηρά. Εκείνη έκλαιγε. «Ήλ-θα, είπε, να ζητήσω συγγνώμη από την κόττα γιά εκείνο που της έκαμα χθές.»

«Ο πατέρας τότε γέλασε και φίλησε ευ-χαριστημένος την κόρη του.»

(Andersen)

Υπερασπιστής της Έλευθερίας

ΔΥΟ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Σε δυό αδελφάκια, έξ και τεσσάρων ετών, ένα κορίτσι προσέφερε παξιμάδια. Τό μικρότερο έδεδχη εύχαρίστας, είπε τό στοματάκι του «φχαλίστω» κι' άρχισε να τραγανίζει τό παξιμαδάκι με τά μικρά του δοντάκια. Τό μεγαλύτερο όμως δεν άπλωνε τό χεράκι του να πάρη τό προάγμα που του προσέφεραν. Άλλ' έτραβήχνη όπίσω κι' έψιθύρισε «Δέ θέλω». Κι' έπειδή τό κορί-τσι επέμενε, τό παιδάκι είπε «εύχαριστώ», δεν μου άρέσει.»

«Άλλήθεια, ρώτησε τότε ή δωρήτρια τό μικρότερο, δεν του άρέσουν του Τάκη τά παξιμάδια;»

Κι' εκείνο: «Τ' άλέσουν» λέει στη μι-μιά: μιμιά, σέλω παξιμαδάκι». Ο καιμέ-νος ό Τάκης τότε, αφού προδόθηκε από τ' αδελφάκι του, ήναγκάσθη να δεχθή τό με-ριδίό του.

Από τά δυό αυτά παιδάκια, τό μικρό ήτο άκόμη άγνό πλασματάκι της φύσεως, επί του άλλου όμως είχε άρχισει να έπι-δρα ή κοινωνία, ή όποία διδάσκει τό ψέμα.

Αυτό άρά γε ήθελε να πη κι' ό Ρουσσώ, όταν έλεγεν, ότι ό άνθρωπος γεννάται κα-λός, άλλ' ή Κοινωνία τον διαφθείρει;

Ελληνική Αίγλη

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΠΤΑ

Είς έπτά ήμέρας έκτισεν ό Θεός τον κόσμο.

Έπτά είνε τά μυστήρια της Έκκλησίας.

Έπτά πόλεις ήριζον, διεκδικούσαι ως ιδιόν των τον Όμηρον.

Έπτά τά θαύματα του κόσμου.

Έπτά τά θαγάσμα άμαρτημάτων.

Έπτά αί ήμέραι της έβδομάδος.

Έπτά αί νήσοι του Ιονίου.

Οί έπτά επί Θήβας.

Έπτά φθόγγους έχει ή μουσική κλίμαξ.

Είς έπτά χρώματα αναλύεται τό φώς υπό του πρίσματος.

Έπτά είνε οι πλανήται, πλύν των τη-λεσκοπικόν.

Έπτά οι σοφοί της Έλλάδος.

Έπτά ήσαν αί παχέαι και έπτά αί ισ-χυαί άγελάδες της Άγίας Γραφής, αί προ-αγγείλασαι εις τον Φαραώ έπτά ετη ευφο-ρίας και άλλα τόσα άφορίας.

Έπτά επίσης αί πληγαί της Αιγύπτου.

Έπτά οι λόφοι της Ρώμης και της Κωνσταντινουπόλεως.

Έπτά τά στόμια του Νείλου.

Από έπτά εβδομάδας σ'γκεται ή Με-γάλη Σαρακοστή.

Και τέλος έπτά είνε οι θαυμάσιοι τόμοι της «Διαπλάσεως» των ετών 1899 έως 1905 που τιμώνται έπτά δραχμάς έκαστος.

Δευτεριά στούς Σκλάβους

ΣΤΟ ΒΡΑΧΟ

Δεν σε πονάνε, βράχο μου,
Τά κύματα που φέρνει
Ή άγριομένη θάλασσα
Κι' όλο μ' αυτά σε δέρνει;

Στενημαχιωτάκι

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ 'Σ ΤΗΣ ΑΠΟΡΙΕΣ

του «Τραγουδιού της Δευτεριάς».

Λέμε Πηνελόπη και όχι Φαγελόπη, μουστάκι και όχι μουσιγύργο, μαχαίρι και όχι μαπόδι και τά λοιπά, γιά τον ίδιο λόγο που λέμε:

Ήλιθιος και όχι ήλιπαρμπας.
Ρωσία και όχι ρωσγαϊδουράγκαθα,
Άγελάς και όχι άχλας,
Κλεοπάτρα και όχι Γελωπάτρα,
Παπαρούνα και όχι παπαδιαρούνα

Και τέλος πάντων, γιά τον ίδιο λόγο που λέγεσθε Τραγουδι της Δευτεριάς και όχι Τραγουδοχέρι της Δευτεριάς.

Γιά τον ίδιο λόγο που λέγομαι κ' εγώ όχι Ίμυτη αλλά

Τρις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πόσα λεπτά έώρασε ταυγά; έρωτά ή μαμμά την μικρή Μαρία.

— Ένέα λεπτά, μαμμά.

— Άλλά σου είπα, ότι τό αυγό βράζει μόνο σι τρία λεπτά.

— Να, μά ήταν τρία αυγά.

Έστάλη από τό Αθηναϊκό Διαβόλακι

Στό Σχολείο.

— Πές μου, Δοξασμένη Ρήνη, τάς τέσσαρας ώρας τό έτους.

— Χειμών άνοιξις, θερος, φθινόπωρον.

— Ώραϊά! Και τώρα ποίαν ώραν έχομεν; Και ό Δοξασμένος Ρήνος, κυτάζων τό ρο-λόγι του.

— Ένδεκα παρά τέταρτο!

Έστάλη από τό Τραγουδι της Δευτεριάς

Ένα μικρό σκυλάκι κυνηγά τό Μίμη με γυ-γίσματα.

— Μη φοβάσαι! του λέγει ό μπαμπάς του δεν έέρεις, ότι όσα σκυλιά γαυγίζουν, δεν δαγκά-νουν;

Και ό Μίμη; φεύγων:

— Έγώ, μπαμπά, τό έέρω· μά τό σκυλάκι μπορεί να μή τό έέρη.

Έστάλη από τον Δάφνης Στέφανον

Ή μαμμά στο Γεωργάκη:

— Όταν γεννήθηκες εσύ, ό Σπύρος μας ήταν δύο ετών.

Κι' ό Γεωργάκης:

— Άμ όταν γεννήθηκε ό Σπύρος, εγώ πό-ρων ήμουν;

Έστάλη υπό του Πόθου της Πατρίδος

ΠΡΟΜΘΕΥΘΗΤΕ τόμους της Δια-πλάσεως και της Βιβλιοθήκης διά να περάσετε ώραϊά τάς διακοπάς

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οί έξής: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρός δρ. 1 έκαστος; και ταχυδρομικώς δρ. 1,10 διά τό Έσωτερικόν, και δρ. 1,30 διά τό Έξω-τερικόν.

Τόμοι 10 (οί έξής: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρός δρ. 2,50 έκαστος.

(Οί Τόμοι της Α' Περίοδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος έξηγντήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: των ετών 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ών έκαστος τιμά-ται: Άδετος, δρ. 3—Χρυσός, δρ. 6.

Διά τας έπαρχ. Άδετος, 3,50, χρυσ. 6,50, Διά τό έξωτερ. 4.— 7.—

Τόμοι 7: των ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμάται έλεύθερος ταχ. τελών: Άδετος, δρ. 7—Χρυσός, δρ. 10.

Τόμοι 10: των ετών 1906 έως 1915, ών έκαστος τιμάται:

Άδετος, δρ. 8—Χρυσός, δρ. 10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38, όδός Έθραιίδου
την 31ην Μαΐου 1916.

ΜΕΤΑ χαράς άναγγέλλω, ότι έτελέσθησαν οι γράφοι της έν Αλεξανδρεία φίλης μου Μαρίας Μ. Κωσταλία, δηλαδή της άγαπητής μας Μελι-ξάνθου Κόμης, μετά του κ. Σταύρου Ν. Κα-φρεζή, μεγαλύτερου άδελφου του φιλάτου μας Ριχολέτιου. Έγχαρδία συγχαρητήρια.

Ή Μαρία-Δολφές, έξ άφορμής μιάς άπαν-τήσεως μου προς τον Δοξασμένον Ρήνον, μου έξομολογείται ότι ζηλεύει. Θέλει, λέγει, να έχη αυτή μόνη όλη την άγάπη των φίλων της, των πρώτων έχον αυτό τό προνόμιον· ό κ. Φ. σ' ευχαριστεί πολύ.) Νοσταλγίαν (έξηγούσαν

έσταίλα) Στενημαχιωτάκι (δεν έξέρω· πρέπει να την διαβάσω πρώτα) Βουλγαρομάχον Έλλη-νίδα (ώραϊά ή περιγραφή της έορτής του Βασι-λέως μας; κ' έδώ έτελέσθη μεγαλοπρεπέστατα)

Χουρήν Καοδιάρ (χαίρω πολύ· περιμένω) Πειρατικόν Διαβόλον (έξέδασα όλα σου τά γράμματα κ' έτελέσθα τάς παραγγελίας· χαίρω πολύ· που είσαι τώρα έντελώς καλά; διά τό άλλο που μ' έρωτάς, ένόμισα ότι έτσι ήτο καλ-λίτερο να (γνή) Φιλελεύθερον Κρονιολάν (έσταίλα) κητός και ό εικονογραφημένος Γρίφος και ή Μαγική Βίβλος· έπρεπε όμως να είνε καλ-λίτερα ζωγραφισμένα διά να τα τυπογραφώσω)

Αυτοκρατορία του Βυζαντίου (τό διεβίβασα) Έλπίδα της Έλλάδος (έσταίλα) Ύπνεϊα του Θανάτου (δύνασαι) Τιάσμον (έλαβα ευχαρι-στώ διά τό έξοπλόμω· χαίρω που έγενες κα-λά) Γεράσιμον Καλκ. (δεν έχεις δίκη· δεν είμπορώ νάνηνώ είς κανένα αυτό τό δικαίωμα, είτε έλληνόπαιδα, είτε ξένον) Έλληνοπούλαν (παρηγορήσου· διά την διαδεχθή άλλο, καλλίτερο) Ποιήτριαν Σαπφώ (σύμφωνοι) Χάρον (εύχαρι

στον

στον

στον

στον

στον

στον

στον

στον

στον

στον

γλώσσάν μας πολύ· καλά. Πόσον καιρόν έχεις εις την Έλλάδα;

Ή Νηματοπούλα μου γράφει, ότι την νή-σόν της διασχίζουν τώρα πολλά ύδροπλάνα και αεροπλάνα. Οι χωρικοί, που πρώτην φοράν τα βλέπουν, τους έδωσαν διάφορα άστεία όνόματα.

Άλλά τό άστεύτερον έφάνη εις την φίλην μου τό όνομα που έδωσε ένα κοριτσάκι: «άτοκίνητο που πάει στο Σέο».

Ή Πατρίς των Ήρώων μου γράφει: «Διατί δεν διοργανώνεις μίαν έκδρομήν ή μίαν συνά-θροισιν, να γνωρισθώμεν όλοι οι συνδρομηταί σου; τί λές; ή ιδέα δέν είνε καλή; Δεν είμεθα τά παιδιά σου, σαν μία οικογένεια;...» Ναί, πολύ καλή ή ιδέα. Άλλά δυστυχώς δεν μου μένει καιρός δι' έκδρομάς και συνάθροισεις. Θά πώ εις τό Κλέφτικο Βόλι, ότι τό Έπίγραμμα του σου έφάνη εύφύεστατον· και εις τον Βασίλειον τον Βουλγαροκτόνον, ότι περιμένεις και συ να μάς στείλη δλίγγην... κόραν.

Ώραϊάς έπιστολάς μου έσταίλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Μοιρολόγια των Φύλλων, Ποιμείς του Όλύμπου, Νε-κροφόρος Στρατηλάτης, Βασίλισσα των Άν-θέων, Κυριακός Άσκληρ, Παναγίς και Ζήτω ή Διάπλασις.—Τους εύχαριστώ όλους; γιά τά καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τά έξής:

«Άπερώσεις».—«Ή έπίσκεψις του Έπιθεω-ρητού».—«Τό περιβάλλι της θείας μου».—«Και άλλος ή ζω».—«Άλληλοδοθήσια».—Π. Πενύ-ματα και διάφορα διά τους Έβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδεν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανούται, άν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος δρ. 1. Τα έγκρινόμενα ή άνανούμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από Α ά-νήκουν εις άγόρια, και όσα από κ. εις Κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Παμπόνηρο Διαβο-λάκι, ά. (ΓΠ). Μενέξες, κ. (ΜΚ). Χρυσή Καοδιά, κ. (ΧΣ). Δοξασμένος Γιούκτας ά. (ΝΔ). Κισός, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ-λάξουν.—ό Μενέξες (Ο) με Μίαν Τρελ-λούλαν, Φούλαν, Ήλιοβασιλεμα.—ό Κισ-σός (Ο) με Τέλλον Άγρον, Φούλαν, Έλ-ληνικήν Αίγλην.

Ή Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της:

Άρθεσιμένον Κουραμπιέρ (α' ευχαρίστησεν ή περιγραφή των διδακτικών έκδρομών σας) Κα-ρατίδα (δραβένον έσταίλα) όχι, μόνον οι του πρώτου έχον αυτό τό προνόμιον· ό κ. Φ. σ' ευχαριστεί πολύ) Νοσταλγίαν (έξηγούσαν

έσταίλα) Στενημαχιωτάκι (δεν έξέρω· πρέπει να την διαβάσω πρώτα) Βουλγαρομάχον Έλλη-νίδα (ώραϊά ή περιγραφή της έορτής του Βασι-λέως μας; κ' έδώ έτελέσθη μεγαλοπρεπέστατα)

Χουρήν Καοδιάρ (χαίρω πολύ· περιμένω) Πειρατικόν Διαβόλον (έξέδασα όλα σου τά γράμματα κ' έτελέσθα τάς παραγγελίας· χαίρω πολύ· που είσαι τώρα έντελώς καλά; διά τό άλλο που μ' έρωτάς, ένόμισα ότι έτσι ήτο καλ-λίτερο να (γνή) Φιλελεύθερον Κρονιολάν (έσταίλα) κητός και ό εικονογραφημένος Γρίφος και ή Μαγική Βίβλος· έπρεπε όμως να είνε καλ-λίτερα ζωγραφισμένα διά να τα τυπογραφώσω)

Αυτοκρατορία του Βυζαντίου (τό διεβίβασα) Έλπίδα της Έλλάδος (έσταίλα) Ύπνεϊα του Θανάτου (δύνασαι) Τιάσμον (έλαβα ευχαρι-στώ διά τό έξοπλόμω· χαίρω που έγενες κα-λά) Γεράσιμον Καλκ. (δεν έχεις δίκη· δεν είμπορώ νάνηνώ είς κανένα αυτό τό δικαίωμα, είτε έλληνόπαιδα, είτε ξένον) Έλληνοπούλαν (παρηγορήσου· διά την διαδεχθή άλλο, καλλίτερο) Ποιήτριαν Σαπφώ (σύμφωνοι) Χάρον (εύχαρι

στον

στον

στον

στον

στον

στον

στον

στον

στὸ πολὺ διὰ τὸ ξεσπᾶνμα· ναί, ὁ κ. Ξενο-
πουλος ἐγραφε μίαν μικρὰν κωμωδίαν, ἣ ὅποια
θα πρωτοπαυθῇ εἰς τὸ "Ἀρσάκειον" θὰ τὴν δη-
σιύσω·) "Ἀνδρέο Κυπριόπουλο (σὲ συγγαίω
διὰ τοῦ; λαμπρὸν; βαθμὸν·) "Ἀγαθὸν Διάβο-
λον (ἔστειλα·) Καίαν (ἔστειλα συστημένη·)
Μανιατοπούλαν (ἔστειλα·) Ἀλήτην (αἱ δι-
φοραὶ, μὴ-μία, εἶνε μικραὶ· ὅτι ὅλοι μαζὶ κά-
μνουν τὴν μεγάλην·) Ἀυτοκράτειραν τοῦ Βι-
ζαντίου (20 τὰ ἐφεστεινὰ καὶ 25 τὰ περυσινὰ·)
Σχολαστικὴν Φιλόσοφον (ἔλθε, εὐχαριστῶ·)
Διάβολον Γιαννιώτην, "Ἡρώα τῆς Ἐπαγα-
στάσεως, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλθε μετὰ τὴν 30ην
Μαΐου, ὁ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 15ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων
Ἀπριλίου—Ιουλίου

Αἱ λύσεις δεκαὶ μέχρι τῆς 25ῃ Ἰουλίου
[Ἀπὸ σημείου ἀρχίζει ἡ ομιλοσέως
ἐγκριμένον Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς συλλο-
γὰς τοῦ 15ου Διαγωνισμοῦ, ἣ ὅποια θὰ
ἐκκυκλοποιήσῃ καὶ ὅλην τὴν Β' εξαμηνίαν.
Τάποτελέσματα τοῦ ληξάντος 15ου Δια-
γωνισμοῦ, διὰ τὰς Ἀσκήσεις τῆς Α' ἐξα-
μηνίας, θὰ δημοσιεύθω·ν προσεχῶς.]

337. Δεξιόγραφος

Κοντὰ σὲ μέλος σώματος
Δύο γραμματ' ἀν κολλήσῃς
Ἐν νῆσι Ἑλληνικῷ
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλωνίτη

338. Συλλαβογραφίος

Τρεῖς γράμματα μοναχὰ
Β ζ ω, λυτὰ, στὴ γραμμῇ
Καὶ σοὺ κάνω...—σάν τι ταχά;—
Ἐνα φρούτο ὅλο ζουμί.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Πλανητίδος

339. Μεταγραμματισμός

Στῆς εἰκόνες, εἶνε πέρα
Καίει νύχτα καὶ ἡμέρα
Ἐνα γράμμα τοῦ ἀλλόζω
Καὶ στὴν τσέπη μου τὸ βάζω.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Στ. Ι. Μακρυμυχάλου

340. Κῶβος

* * * * *

Ν' ἀντικαταστήθω·ν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
μάτων οὕτως, ὥστε ν' ἀναγινωσκται εἰς τὸ ἄνω
τετράγωνον· ἐμπροσθεν συνάσθημα, ὀπισθεν
Ρωμαῖοι, Ἀυτοκράτωρ, δεξιὰ μέσον καθαρισμοῦ,
ἀριστερὰ σιδηρορυχίον ἐργαλεῖον.

Εἰς τὸ κατω τετράγωνον· ἐμπροσθεν ἐρπετόν,
ἄνωθεν ὄνομα γράμματος, δεξιὰ πόλις τῆς Τουρ-
κίας, ἀριστερὰ ὀμηγερικόν.

Κατακορυφῶς, κατὰ σειράν· τροφή, ἐπίθετον,
εἶδος ἐπιπίπτον, πτηνόν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Τουρκομερίτη

341. Ἐπιγραφή

Η Λ Σ Π Ε
Γ Σ Η Ρ Ο
Ω Μ Γ Τ Υ
Α Ο Ε Ο Ο
Ρ Χ Γ Ν Υ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀκτίδος τοῦ Ἡλίου

342. Δογοπαίγνιον

Τί κοινόν μεταξὺ ψαῶ καὶ ἀράχνης;

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Θαλασσοπούλου τοῦ Στόλου

343-347. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνδὸς γράμματος· ἐλάσσης τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ,
ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Κῶμη, Πύργος, Τάφος, Τῆνος, Ποῖς.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Στενημαχιωτάκη

348. Διπλῇ Ἀκροστιχίς

Τ' ἀρχικά γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων
λέξεων ἀποτελοῦν συνεργάτην τῆς Διαπλάσεως,
τὰ δὲ τρίτα νῆσον τῆς Ἑλλάδος:

1. Φωτίζει. 2. Ἀρχαία πόλις, πατρίς ἱστο-
ρικοῦ. 3. Υἱὸς τοῦ Νῶε. 4. Κράτος τῆς Εὐ-
ρώπης. 5. Μηχανὴ τῆς...τσέπης. 6. Πόλις Σερ-
βικῆ.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

349. Ἑλλιποσύμφωνον

ε — α α ο

Ἐστάλῃ ὑπὸ Ἀκακίου Κυκλάμου

350. Γεῖφος

Θ Θ Θ

Πεσῶν, Κῶς, Θ Μ :: Θ

Θ Θ Θ

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 13 καὶ 14.

145. Ἰσπανία (εἰς, Πάν, ἔα).—146. Πη-
λινον-πηλινον.—147. Γῆνο, Ρῆνος.

148. Π Α Α 149. Πιστευε καὶ
Ε Σ Τ μὴ ἐμενεῖν. (Ἡ ἀνά-
Λ Τ Ν γωσις, κατὰ στίχον,
Α Σ Π Α Σ Ι Α ἐς ἀριστερῶν).—150

Ρ Γ Γ —154. Διὰ τοῦ 11:

Α Τ Ο "Ἡσα, Θῆρα, τιμή,

Σ Η Σ κήπος, γραμμῇ.—

155. Θῆσθε ὑπὲρ πατρίδος.—156. ΜΗΛΕΑ
(Με, Μῆ, Ἀβ, Ἰνᾶ, Ἀπολλων, Ἀρ, Ερμ, ΠΑν.)

—157. Ἡ γλώσσα μὴ προτρεχέτω τοῦ νου.—

158. Ἐξοχος εἶνε ἡ Σελίς Συνεργασίας Συν-
δημητῶν (ἐξ ὠχ-ώ, εἶνε εἰς ἐλη-σιν ἐργα σίς
συν-ορμοὶ τόν).

159. Κλεομένης (κλαίω, μένει).—160. Μό-
λυδος-μόλυδος.—161. Κρήτη-Κρήνη.

162

Υ Ω Σ Ω Ν
Λ Ρ Ε Λ Ρ Υ Ε Ρ Η
Χ Κ Ο Α Τ Ν Ι Σ Ο Σ

163. ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ (ἔπος, λίπος, οἶδα, ἔπ-
πος, Δάνδελος, Ἀῖς, σελίς).—164—168. Διὰ
τοῦ Ψ· ὕψος, πόρος, ψαλμός, γύψος, ψόλλος.

—169. ΡΟΔΑΝΟΥΣ (Ρεα, βου, Διδ, μο, τρι, Α,
Ἰσμή, Νη, καλαμ, Ο, Γισερ, Σ).—170. Ἡ γλώσσα

πολλοῦ, εἰς ὁλοκλήρον ἤγαγε.—171. Το μεν κε-
λεῖσθαι ράδιον, το δε ποιῆσαι χαλεπόν, (Τομ

ἐν κελ-ἐφ σέ-ρα οἱ ὄν-τοσ' ἐπὶ-εἰς ε χαλ

ἐπ' ὄν.)

καὶ ἑξ ὧν ἐκτελεσθήσεται ἡ ἀσκήσις

Δαρυγγικῶν, ἑστικῶν

καὶ Ρινοφυρρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς ἱατρὸς

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Ἑυρωπῇ σπουδάζων, ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέχεται ἐν
τῇ Κλινικῇ τοῦ ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.

Πλατεῖα Ὀμονοίας καὶ οἰκὸς Δωδον 8α

καὶ ἐν τῇ Κλινικῇ τοῦ ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-
σεως τοῦ 1915, κόκκινα
μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ
χρυσουδεσύν τὰ φυλλαδιὰ των εἰς τόμον,
εἶνε ἡδὴ **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Συλλέγονται δὲ καὶ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβύζοντας τὸ ἀντί-
τινον, ὁριζήμας 1.75.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—130]

Ανταλλάσσω καρτ-ποστάλ Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλ-
λιστῶν. Ἀπαντήσις ἀσφαλῆς. Διευθύνσις:
Σπυρίδωνα Ν. Κηρυδων, Ἑρεκκων.

[15'—131]

Κόρη τῶν Κυμάτων καὶ Βοηλαγοφάγος Ἑλ-
λην, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔθω ἀκόμη, ἐπεὶδὴ
εἶχον πολὺς διαγωνισμοὺς· μόλις τελειώσω
τα, ἐξετάσει· θὰ εἴπω ἀνυπερέβητος. — Πόθος τῆς
Πατρίδος.

[15'—132]

Η Ἐσμεράλδα εὐγεται εἰς τὴν πολυαγαπη-
μένην τῆς Ἀννῶν **Ι. Χρυσοσπάθη** διὰ
τὰ γενεθλίου τῆς καὶς ὀνάντη ευτυχία καὶ καλὴ
διασκέασιν εἰς τὰς Καλάμας καὶ τὸ Σούνιον,
προσεχῶς δὲ θὰ τῇ· γραφή. Μὲ ἕνα γλυκὸ
φιλί.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων,
ἐληφθήσαν ἀπὸ 25—31 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἑλένη Χρ. Σπηλιοπούλου, Ν.
Μαστοράς, Πιότητι Σαπφώ, Δ. Α. Ἀργυρίου,
Ν. Α. Ἀρφακί, Εὐφ. Γ. Μενιδιόπουλος, Α. Α. Γα-
ννησιῆς, Α. Κ. Παπαδόπουλος, Ι. Ο. Μαρκάς, Α. Σ.
Παπαδόπουλος, Ἀννούλα Ξυνοπούλου, Ἀλῆς, Ι. Κ.
Ἰωαννίδη, Π. Α. Ψύλλογλου, Ε. Χατζηγιαν-
νῆ, Γ. Ὀλσον, Ὁσ. Μάουμαν, Ρ. Βαρτινόπουλος,
Ε. Χ. Μανουγιαννῆς, Α. Α. Κολοκοτρώνη.

ΑΛΗΚΟΝΙΟΙ: Ζήν. Ἀν. Σ. Κωνσταντόπου-
λος.

ΒΟΛΟΥ: Α. Σ. Καπουράνης, Κ. Ν. Γαντζό-
πουλος.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Γ. Γ. Πατούνης.

Ζ' ΤΟΥΝΗΣ: Ν. Κ. Σωτηροπούλου.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δ. Μ. Παπαδόπουλος, Ν. Θ.

Βακογιάννης, Π. Α. Βιτωλιανός, Ι. Ν. Λέβης.

ΚΑΤ'ΟΥ: Μαρίκα Πιζανή.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἰσραήλ, Ν. Α. Καράμπελας,

Π. Α. Μωκακός.

ΚΑΡΑΓΙΩΝΗΣ: Ν. Τσάκας.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δ. Γ. Δεσουλᾶς, Λιζέτα Γ.

Δεσουλᾶς.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Δ. Χ. Ἀρσένος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Π. Ν. Δαλαμέτος, Α. Χ. Καπο-
κέφαλος, Γ. Σ. Βουσιανός, Δ. Γ. Τσιχλᾶς,

Μαργαρίτ. Εὐγενικός, Γ. Γ. Βουσιανῆς,

Καλῶν Α. Γκίνη, Ν. Φ. Ρουμινέτης, Ἄννα Κ.

Μανωλάκου, Α. Σ. Σκαλτογιάννης, Π. Χ. Καπο-
κέφαλος.

ΛΙΟΥΔΙΣΤΗΣ: Φ. Π. Πετμεζᾶς, Β. Φ.

Μπουρνέλης, Φ. Κ. Τσαννῆς.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ι. Β. Φιλιοπούλου, Ε. Κ. Ζαρό-
κωστας.

ΠΑΡΙΣ: Ἐνδοξος Σπάρτης.

ΠΑΤΡΩΝ: Λούλα Σ. Αὐγερινῶν, Γ. Γ. Μα-
κρίτης, Ι. Γκιαντάφλλης, Ἄννα Α. Μαλαμπέτα.

ΠΕΡΙΦΑΝΕΙΑ: ... Καρανδινός, Γ. Β. Ἀση-
μακόπουλος, Η. Ν. Μιχαλοπούλου, Αἰκατε-

ῶαννου, Δ. Σ. Μπαχλιντζῆς, Α. Σ. Τσαλῆς,

Ἀντωνία Χ. Καραντινῶν, Δ. Σ. Μπουδός, Π. Κ.

Λαγογιάννης, Δ. Α. Μαρουνᾶς, Π. Σ. Δέμης,

Ι. Α. Βαλκίτης.

ΠΥΡΡΟΥ: Α. Κ. Μεταξᾶς.

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤ: Βασίλειος τῶν Ἀνδρών,

Ἀγαθία Νέσση, Ἑλένη Νέσση.

ΣΥΡΟΥ: Μοῦσα Α. Δαυντῆς.

ΤΡΙΚΚΛΑΡΩΝ: Μαρίκα Ε. Τζουμέγκα, Ἀλ-

κη Δ. Νικολοπούλου.

ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Α. Καλαμάτας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Α. Λάμπρου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν
εἰς τὴν κληρώσιον καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἑξῆς
τέσσαρες. **ΑΡΙΣΤΕΙΣΤΗΣ** Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥ-
ΛΟΣ ἐν Ἀθήναις, **ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ** Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥ-
ΛΟΣ ἐν Ἰωαννίνους, **Π. ΝΟΣ** Α. ΜΩΚΑΚΟΣ
ἐν Καλαμάς καὶ **ΙΩΑΝΝΗΣ** Α. ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ
ἐν Ν. Φαλήρῳ (τοῦ ὁποῦτον περιμένω τὴν διευ-
θυνσιν), οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆ-
νας ἀπὸ 1 Ἰουλίου.